

kor. Ivan, vsega vzemi in jima nesi! Vsak dan jima malo daj, da ne pozabita na mene. Tako ju imam rad. Lepo ravnaj z njima, prosim te!»

Tako je govoril Miha, ko je stala smrt pred hišo. Popoldne tega dne je dal Miha poklicati župana, učitelja, gospodarja Marte in Sokola in pa hlapca Ivana. Ko so ljudje videli, da gre stari gospod župnik z Najsvetejšim k Mihi, so rekli: »Po njem je.«

»Svojo poslednjo voljo bi vam rad povedal. Kratka bo. Za pogreb in svete maše sem se zmenil in vse poravnal g. župniku. Kar imam, to bi še rad razdelil. Sorodnikov nimam. Vsi so pomrli pred menoj. Moji gospodinji Mici zapuščam 500 dinarjev, posteljo in omaro. Staro in novo obleko dajte grobarju. Pogrebceem vsakemu po 20 Din in pa en obed v krčmi v vasi... Šolski ubožni deci dam 500 Din. Hišo in vrt pa zapuščam tebi, Ivan. Daj mi desnico! Vse to je tvoje, le eno mi obljubi, da boš z Marto in Sokolom vedno lepo ravnal. To mi obljubi, in lahka mi bo smrt. Videl bi še rad oba svoja ljubljenca. Privedite ju na grič. Kaj ne, vi me poneseite na vrt, da jih vidim, da se poslovim od njih? To bi rad, to bi rad, dragi in dobri moji... Drugih željá nimam. Če morete, izpolnite mi to. Marta, Sokol, pridita k meni!...«

In čez dobro uro potem je res peljal Ivan Marto in Sokola na grič k Mihi po slovo. Postelja z bolnikom je že stala na vrtu. Ko je zaslišal rezgetanje Sokola, je bolnik sedel v postelji. Dovedli so konjička tik do njega. Suhe roke so se oklenile ljubljencev. Gladil je zdaj enega, zdaj drugega in solze so mu vrele po licu...

Roke so padle z vratu Marte in Sokola. Miha je umrl... Ljudje so pokleknili in molili za njegovo dušo. Konjička pa sta zrla nanj, kakor da bi umela, kaj se je pripetilo. Čez dva dni sta peljala Marta in Sokol Miho s hribčka v novi in temni dom pri fari...

Naša mala vrtnarica.

*Čula sem, da letos pride spet
mnogo imenitnih gostov k nam,
naš ogledajo si lepi svet,
šolo, dom in naš prosvetni hram.
Jaz slovenska deklica sem mala,
vrtec si ob potu ogradim
in domačih cvetk vanj nasadim.*

*Z njimi goste pozdravljala bom,
a če kralj, kraljica bi došla,
pa najlepše cvetke dala bom
njima v znak iskrenega srca.
Saj jaz vrtnarica sem postala,
da pokažem s tem, kako oba
vdano ljubim, čislam in slavim!*

Fr. Rojec.